

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3672/2568

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 352

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องโดยสรุปว่า จำเลยลักเงินสดของผู้เสียหายไปรวม 5 ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น 9,804,760 บาท โดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิด การพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 334, 336 ทวิ ข้อเท็จจริงจากทางนำสืบได้ความว่า ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยและบุคคลอื่นอีก 4 คน โดยบุคคลอื่นเบิกถอนเงินและส่งมอบให้จำเลยแล้ว แต่จำเลยไม่นำไปส่งมอบให้ผู้เสียหาย ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวแม้จะแตกต่างจากฟ้อง แต่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม บัญญัติโดยมีสาระสำคัญในกรณีนี้ว่า ข้อแตกต่างระหว่างการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์และยกยอก มิให้ถือว่าต่างกัน ข้อสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอ เว้นแต่การที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้ ซึ่งคดีนี้แม้จำเลยให้การปฏิเสธ แต่จำเลยนำสืบยอมรับว่า ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยกับบุคคลอื่นอีก 4 คนจริง แต่จำเลยไม่นำเงินไปส่งมอบให้ผู้เสียหายเพราะ ส. ไม่โอนเงินค่าจ้างให้จำเลย เช่นนี้ไม่ถือว่าจำเลยหลงต่อสู้ ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์ฟังว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยกยอก จึงลงโทษจำเลยตามที่พิจารณาได้ความได้ ปรากฏตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีว่า ผู้เสียหายมอบอำนาจให้ ภ. ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยตามกฎหมาย โดยให้รายละเอียดว่าผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารบุคคลอื่น จำเลยมีหน้าที่รวบรวมเงินทั้งหมดส่งมอบให้ผู้เสียหาย จำเลยได้รับเงินจากบุคคลดังกล่าวที่ได้เบิกถอนเงินมาแล้ว แต่จำเลยไม่นำไปส่งมอบให้ผู้เสียหาย เห็นได้ว่าผู้เสียหายกล่าวหาต่อเจ้าพนักงานตำรวจแล้วว่าผู้กระทำความผิดขึ้นคือจำเลย ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหายและมีเจตนาจะให้จำเลยได้รับโทษ จึงเป็นการร้องทุกข์ตามกฎหมายแล้ว โดยผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องระบุว่าจะให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานใด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (2), 91, 334, 336 ทวิ ริบรถกระบะ ยี่ห้อฟอร์ด สีขาว หมายเลขทะเบียน (ป้ายแดง) ส 7312 กรุงเทพมหานคร ของกลาง และให้จำเลยคืนเงินที่ยังไม่ได้คืน 4,632,760 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ประกอบมาตรา 336 ทวิ จำคุก 4 ปี 6 เดือน จำเลยรับข้อเท็จจริงและนำสืบเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี กับให้จำเลยคืนเงิน 4,632,760 บาท แก่ผู้เสียหาย ให้คืนรถกระบะของกลางแก่เจ้าของ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก จำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในชั้นนี้ว่า

บริษัท ส. ผู้เสียหาย ประกอบกิจการรับขนส่งสินค้า ต้องใช้จ่ายเงินในแต่ละวันเป็นจำนวนมาก เพื่อความสะดวกในการทำธุรกรรมกับธนาคารที่จะไม่ต้องรายงานการทำธุรกรรมต่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้เสียหายจึงว่าจ้างให้นายสุรศักดิ์ จัดหาบุคคลเพื่อเบิกถอนเงินจากธนาคารแทนผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายจะโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของบุคคลนั้น ๆ คราวละไม่เกิน 2,000,000 บาท แล้วบุคคลนั้น ๆ จะถอนเงินและนำมาส่งมอบให้ผู้เสียหาย นายสุรศักดิ์ว่าจ้างจำเลย และจำเลยติดต่อบุคคลอื่นเพื่อเบิกถอนเงินให้ผู้เสียหายอีก 4 คน คือ นายอุเทน นายจันดี นายอภิศักดิ์ และนายเชษฐา ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลย 1,960,000 บาท นายอุเทน 1,964,760 บาท นายจันดี 1,960,000 บาท นายเชษฐา 1,960,000 บาท และนายอภิศักดิ์ 1,960,000 บาท นายอุเทน นายจันดี นายเชษฐา และนายอภิศักดิ์ ได้ไปเบิกถอนเงินจำนวนดังกล่าวและส่งมอบให้จำเลยแล้ว แต่จำเลยไม่นำไปส่งมอบให้ผู้เสียหายรวมทั้งเงินที่ผู้เสียหายโอนเข้าบัญชีของจำเลยด้วย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในข้อหาลักทรัพย์ การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยฐานยกยอก จึงเป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้อง ทั้งข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงในฟ้องและจำเลยหลงต่อสู้ เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อพิจารณาฟ้องแล้ว โจทก์บรรยายฟ้องโดยสรุปว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ จำเลยลักเงินสดของผู้เสียหายไปรวม 5 ครั้ง เป็นเงินทั้งสิ้น 9,804,760 บาท โดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิด การพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 336 ทวิ และตามทางพิจารณา ได้ข้อเท็จจริงจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลย ว่า ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยและบุคคลอื่นอีก 4 คน โดยบุคคลอื่นทั้ง 4 คนนั้น ได้เบิกถอนเงินและส่งมอบให้จำเลยแล้ว แต่จำเลยไม่นำไปส่งมอบให้ผู้เสียหาย ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวแม้จะแตกต่างจากฟ้อง แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม บัญญัติโดยมีสาระสำคัญในกรณีนี้ว่า ข้อแตกต่างระหว่างการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ยกยอก มิให้ถือว่าต่างกันในเรื่องสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอ เว้นแต่การที่ฟ้องผิดไปเป็นเหตุให้จำเลยหลงต่อสู้ ซึ่งคดีนี้แม้จำเลยให้การปฏิเสธ แต่จำเลยนำสืบยอมรับว่าผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยกับบุคคลอื่นอีก 4 คนจริง จำเลยรับเงินจากบุคคลทั้งสี่นั้นแล้วแต่จำเลยไม่นำเงินไปส่งมอบให้ผู้เสียหายรวมทั้งเงินที่โอนเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยด้วย เหตุเพราะนายสุรศักดิ์ไม่โอนเงินค่าจ้างให้จำเลย เช่นนี้จึงไม่ถือว่าจำเลยหลงต่อสู้ ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานยกยอก จึงลงโทษจำเลยตามที่พิจารณาได้ความได้ ส่วนที่จำเลยอ้างว่า ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งความร้องทุกข์ในความผิดฐานยกยอก นั้น ปรากฏตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีว่า ผู้เสียหายมอบอำนาจให้นายภิมภินันท์ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยตามกฎหมาย โดยให้รายละเอียดว่าผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารบุคคลอื่น จำเลยมีหน้าที่รวบรวมเงินทั้งหมดส่งมอบให้ผู้เสียหาย จำเลยได้รับเงินจากบุคคลดังกล่าวที่ได้เบิกถอนเงินมาแล้ว แต่จำเลยไม่นำไปส่งมอบให้ผู้เสียหาย เห็นได้ว่าผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าพนักงานตำรวจแล้วว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น คือ จำเลย ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และมีเจตนาจะให้จำเลยได้รับโทษ จึงเป็นการร้องทุกข์ตามกฎหมายแล้ว โดยผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องระบุว่าให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานใด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า มีเหตุ

ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์และจำเลยได้ความว่าหลังจากจำเลยกระทำความผิดแล้ว จำเลยนำเงินที่ยักยอกไปใช้จ่ายส่วนตัว จนถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมและยึดเงินส่วนที่เหลือได้ เงินที่จำเลยยักยอกไปมีจำนวนถึง 9,804,760 บาท เจ้าพนักงานตำรวจติดตามยึดคืนจากจำเลยได้เพียง 5,172,000 บาท ยังเหลือเงินที่ผู้เสียหายไม่ได้รับคืนอีก 4,632,760 บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยขวนขวายที่จะหาเงินมาคืนให้ผู้เสียหายจนครบ แสดงให้เห็นว่าจำเลยไม่รู้สำนึกในการกระทำความผิดของตน กระทำไปโดยเห็นเพียงประโยชน์ส่วนตนไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนเสียหายที่จะเกิดแก่ผู้เสียหาย พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องราวร้ายแรง แม้จำเลยมีภาระต้องดูแลบุคคลในครอบครัว และไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน ก็ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรอการลงโทษจำคุกให้ ทั้งโทษที่ศาลอุทธรณ์ลงแก่จำเลยนั้น นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เพ็ญจันทร์ ไหลศิริกุล · ปิยนุช จรูญรัตนา · สุนันทา ผดุงเกียรติวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3672/2568>